

גיליון מס' 362

עלון הישוב טלמון

מעוז מורל הי"ד

כ"א באדר תשס"ב - י"ב באדר א' תשפ"ד

**"הרל סובה איתי!
זהו, עדנותי"**

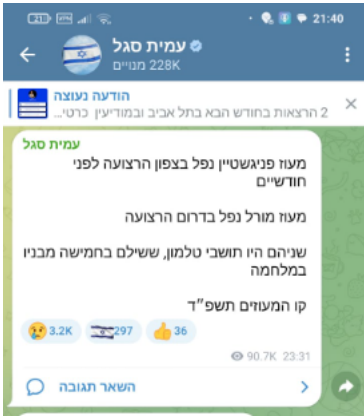
לזכרו של סמ"ד מעוז מורל

ראיונות ופרסומים

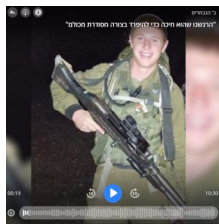
9

10

11

12

כתבות וראיונות על מעוז הי"ד

- 1- ערוץ 14
- 2- כאן חדשות
- 3- ראיון לאיילה חסון
- 4- ערוץ 7
- 5- ערוץ 13 העולם הבוקר
- 6- ראיון של ורדה ל- Washington Jewish Week
- 7- ראיון רשת ב' 'הבוקר הזה' עם אריה גולן
- 8- אמילי והפרופסור רשת ב'
- 9- Behind the Bima
- 10- ציוץ בטלגרם של עמית סגל (ששה מבני ובווגרי טלמון ונריה נפלו במלחמה: ישי פיטוסי, בעז מנשה יוגב, נריה נאגרי, אוריה מש, מעוז פניגשטיין ומעוז מורל הי"ד)
- 11- מסע ההלוויה
- 12- רשת ב' 'קלמן וליברמן', מראיינים: קלמן ליבסקינד ואבישי גרינצייג

1

2

3

משעה 1:27

4

5

7

משעה 1:17

8

מדקה 33

כוחות פיזיים ורוחניים גדולים

איתן מורל

הוא היחיד בפלוגת המסלול שנשאר מהתחלה עד הסוף עם המאג. הוא לא ברח מהאתגר הזה וגם בעזה הוא נשא כל הזמן את המאג. הוא נפל עם המאג בידו.

אבל זה לא היה רק חוזק פיזי. הלימודים היו קשים לו. בתיכון הוא לא וויתר והוא ממש לחם כדי להצליח ולעשות זאת כמו שצריך.

היה לו את הכוח להתמיד. אני לא אשכח שהוא אמר לי בדרך אגב כשהיה בשמינית, שהוא עוד כמה ימים מסיים ש"ס משניות.

הייתי בהלם. מה פתאום? והוא הסביר לי שהוא החליט לפני כמה שנים להתחיל ללמוד כל יום פרק משניות ובמשך כמה שנים למד, ועכשיו הוא מסיים את הש"ס.

אמרתי לו: "וואו, אנחנו חייבים לעשות סיום", והוא אמר לי "לא... לא צריך..." אני ממש הכרתי אותו וגם אמרתי לו שהוא חייב לדבר. הוא הבין את המעמד והחשיבות עבורי ועשינו מעמד סיום והוא דיבר.

החברים גם היו חשובים לו וגם בזה הוא התמיד. הוא ידע לטפח חברות אמיתית, עמוקה וחזקה עם חברים. הוא הצליח לעשות את זה בכל מסגרת שהיה בה בחייו. גם בתיכון, גם בישיבה וגם בצבא.

מעוז,

עכשיו, כשאתה נפלת, מאיפה יהיו לנו את הכוחות ששאבנו ממך כל חייו? אנחנו גאים בך, גאים בגבורה שלך, בכוח שלך, בהתמדה שלך, בענווה שלך, בצניעות ובשקט שלך.

אנחנו מתפללים שהמשך חיינו יהיו ראויים לך, ונעמוד במה שלימדת אותנו והצבת לנו בחיך הקצרים.

בדרך כלל לא חסרות לי מילים, אבל הפעם היה קשה לי קצת למצוא את המילים.

המשפחה שלי חוזרות ליום שמעוז נולד.

כשמעוז נולד, הוא בן רביעי, הודענו את הבשורה המשמחת לכל המשפחה, כולל אחי וגיסתי בחו"ל.

כמה שעות מאוחר יותר, באותו יום, קבלנו את הבשורה שהיה אסון במשפחה. גיסתי נפטרה בפתאומיות.

היה לנו רצון לבטא את הרגשות שלנו בשם שלו.

ידענו שבשעה קשה זו, אנחנו צריכים הרבה כוחות.

משמעות השם שלו, מעוז, זה מקור של כוח. אחלנו לו שהוא יהיה לנו מקור של כוח במשך כל חייו, וכך היה.

מעוז באמת היה ילד חזק וספורטיבי, שזה לא מובן מאליו במשפחה שלנו.

הוא הצטיין בקונג פו שהוא התמיד בו, ובפוטבול אמריקאי שהוא שיחק בליגה, הוא וקבוצתו זכו כמה שנים ברציפות באליפות הליגה.

הוא היה מהסוג של הכוח השקט. יחסית למשפחה, הוא נחשב בין השקטים.

הוא עשה, עזר, יזם, אבל הכל בשקט.

זה לא מנע ממנו להביע את דעתו, כשהיה חשוב לו.

למשל, אם ורדה, אמא שלו, קנתה את הסוג הלא הנכון של הרוגעלעכים, הוא ידע להביע בחריפות את מורת רוחו.

בימים האחרונים הקשים שעברנו בבית חולים, שמענו עליו הרבה מהחברים ובמיוחד מהחברים בצוות.

על החוויות שלו בצבא, הוא לא שיתף הרבה, אבל שמענו בימים האחרונים כמה חזק הוא היה.

ליווי אשטרתי לאדם קדוש

ורדה גורל

כשנולד לך אחיין או אחיינית, היית מבסוט להחזיק אותם שעות בשקט ובשלווה שלך.

אהבת גם להיות לבד בחוץ ולטפל בגינה. היית העובד הכי אהוב של אמנון הגנן, וכשהיית חוזר מהצבא מותש, היית נח קצת ואז עובד בגינה עד קרוב לכניסת שבת. נהנית מהעבודה הקשה ומההספקים שלך.

אפשר היה לראות את זה בעוד תחומים. אתה לא פחדת מהדרך הארוכה. היה לך קשה ברכישת הקריאה, אבל היה מאוד חשוב לך לקרוא את כל פרשת הבר-מצווה שלך למרות שהיא הייתה הפרשה הכי ארוכה. החלטת שאתה רוצה ללמוד משנה יומית ודאגת לעשות את זה יום יום. כל הזמן הייתה לך משנה קטנה בכיס ובאמת בסוף זכית לסיים שישה סדרי משנה, בשקט ובענווה.

מאז אתה דואג ללמוד שניים מקרא ואחד תרגום, כל שבוע. אני זוכרת שפגשתי זוג הורים מהצוות בפעם הראשונה בצניחה, והם אמרו לנו כמה הבן שלהם מעריץ אותך כי אתה תמיד עם ספר קודש בכיס ותמיד מוצא זמן ללמוד.

מעוז, לפעמים קצת התביישת ממני. כשבאנו לבקר את הצוות שלך במתקן אדם כמה שבועות לפני שנכנסת לעזה, כל פיפס שיצא לי מהפה – נתת לי הערות עליו. אבל מעוז, אני כל כך גאה בך!

בימים האחרונים כשהיינו בבית החולים יצא לנו לדבר עם הרבה אנשים, הרבה חיילים, שטיפלת בהם באירוע שבו נהרגת. כל אחד מהם דיבר על קור הרוח שלך וסיפר איך עבדת כמו מכונה – כשמפקד אחד ביקש לעזוב את הפצועים וללכת להילחם, אתה העפת אותו, כי כל כך רצית להציל את הצוות שלך.

אני לא מופתעת שהמעשים האחרונים שלך היו להציל את החיים של החברים שלך. אני רוצה להודות לך בשמי ובשם כל המשפחה שלנו ולבקש ממך להיות מליץ יושר ולקרוע שערי שמיים.

מעוז,

אני חושבת שהדבר הראשון שכולם שמים לב אליו אצלך הוא החיוך הענק שלך. אני בטוחה שכל אחד פה שמכיר אותך, לא יכול לחשוב עליך בלי לראות את החיוך.

ביום שהגעת לעולם הזה, נסענו לבית חולים שערי צדק בירושלים מוקדם בבוקר. כרגיל היו פקקים מטורפים. ברגע שנפתח מקום לנסוע בשוליים, אבא התחיל לנסוע בהם ואמר ש"אני מקווה שיעצרו אותי המשטרה"! ואכן זה מה שקרה... הנהג השוטר התקדם אלינו בהלם על התעוזה שלנו, אבל ברגע שהוא ראה אותי מאחורה עם צירים, הוא שאל: "הייתה ירידת מים"? ונסעו אחרי... וכך היה לנו ליווי משטרתי עד לבית החולים.

היום, בדרך לכאן, גם ליוותה אותנו המשטרה. כנראה שזה מה שקורה כשבן אדם גיבור וקדוש נכנס מהעולם הזה.

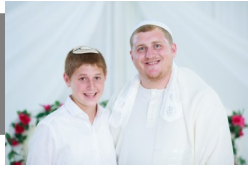
מעוז, נולדת בזמן קשה במשפחה שלנו, ונתנו לך את השם מעוז כדי שתהיה מקור של כוח לנו. ואיזה כוח יש לך! כבר מגיל צעיר, כשהיית מתחרה בקרבות קרקע בקונג פו היית מרתק כל יריב שהגיע מולך תוך שניות. כולם התפעלו ממך, אבל ידעתי שלמדת את זה בבית, כשהיית צריך להילחם על המקום שלך מול שלושת אחיך הגדולים.

אתמול החברים שלך לצוות באו לבקר אותך בבית החולים ולהיפרד ממך וכל אחד מהם סיפר על הכוח הפיזי שלך. פה אחד הם אמרו שאתה היית הכי חזק בצוות.

למרות שחלק מהאנשים יראו אותך בתור The strong silent type, היו לך כל כך הרבה חברים והיית מרכז העניינים בכל אחת מהחבורות שלך. החברים שלך היו מאוד חשובים לך, וכל פעם שהיית יוצא מהצבא היית מבלה איתם רוב הזמן. ראינו את זה בימים האחרונים בכמות החברים שבאו להיפרד ממך בבית החולים. האחיות במחלקה לא הבינו איך זה אפשרי, כל כך הרבה חברים לילד אחד.

אהבת מאוד ילדים ובמיוחד תינוקות. אני זוכרת כמה התלהבת כשחנה אחותך הקטנה נולדה, ואני לא יכולה לשכוח את הפרצוף המאושר שלך כשהיא הייתה נרדמת על הספה כליל שבת ונתתי לך רשות להרים אותה ולקחת אותה למיטה.

מי שהכיר את המשפחה שלנו אבל לא את מעוז, כנראה היה מופתע לשמוע שיש לנו אח בסיירת. אנחנו משפחה של "לפלפים". אני יכול להעיד רק על עצמי, אבל מניח שזה לא שונה כל כך אצל שאר האחים, לא תמצאו אותי משחק כדורגל בלי מורה לספורט שמצמיד לי אקדה לרקת. אבל לא מעוז.

מעוז לא רק היה ספורטאי מצטיין, הוא גם ממש אהב את זה. כילד בכיתה ז', מעוז ארגן לכד טורניר כדורגל גושי. היה ברור לכל מי שהכיר אותו שמעוז יהיה כוכב בצבא.

אבל מעוז היה גם עובד השם אמיתי. אז הוא הלך לישיבת ההסדר בתפוח ותכנן לשרת

במסגרת מסלול הסדר. מעוז רצה לתרום למדינה, אבל גם ללמוד תורה. בשלב מסוים מעוז, כמו כולנו, התקשה לשבת במקום אחד וללמוד. כשהוא ראה שהוא לא מצליח לתת את כל כולו ללימוד תורה החליט לעבור גיבוש לסיירת צנחנים. כמוכן שהוא עבר, חתם ויתור על ההסדר והתגייס לשלוש שנים מלאות.

אבל מעוז לרגע לא זנח את לימוד התורה. בכל פעם שהגיע הביתה היה אפשר לראות אותו עם ספר ביד (חוץ ממתן שקרים מעייפות כמוכן).

באותו בוקר נוראי של שמיני עצרת, מעוז, שיצא לחג, היה בחווה. כשרבים עוד ישנו, מעוז יצא הביתה לאסוף את הציוד והלך משם ישר לקרבות באזור רעים. מאז ועד שהוא היה בבית חולים מחוסר הכרה זכינו לפגוש אותו פעם אחת בלבד.

לפני הכניסה הראשונה שלו לעזה נתנו לנו המשפחות הזדמנות לשלוח לחיילים דברים. מעוז ביקש רק שעון, מצלמה ו"שניים מקרא ואחד תרגום" שלא יפסיד את הלימוד הקבוע. אחד הפצועים מהאירוע בו מעוז נפצע בהמשכו, סיפר לנו שהיה לו מד עם מעוז בעזה מסילת ישרים וכמה המסילת ישרים הזו הייתה חשובה לו. זה היה מעוז - ספרא וסייפא. יהודי פשוט, אך לא פשוט בכלל, שמנסה לקיים את "בכל דרכיך דעהו" כמיטב יכולתו.

מעוז נפל בתקופה קשה למדינה כולה, שהיא גם תקופה לא פשוטה עבור המשפחה שלנו. רק בימים האחרונים, במהלך שהייה הנוראית בבית חולים, גיליתי שהוא ידע לפחות באופן חלקי על התקופה הקשה שאנחנו עוברים. אני רוצה לבקש כאן ממעוז לעלות עד לכסא הכבוד ולדרוש קץ לסבלותנו ושנוכח סוף סוף שיקום בנו הכתוב "ונתתי שלום בארץ".

נוח בשלום על משכבך, מעוז אחי הקטן היקר והאהוב.

אלי מורל

פצע עמוק של אהבה

קודם כל אני רוצה לבקש ממך סליחה. אני נתתי לך מספר פעמים מכות לראש...

פעם ראשונה כשהיית תינוק, שיחקתי איתך על המיטה ובטעות נפלת לי וחטפת מזה פנס בעין.

הפעם השנייה הייתה לפני שנים ספורות במהלך משחק עם כדור, דחפתי כסא כדי למנוע ממך להגיע לכדור ואתה כמובן נחוש להגיע, התכופפת וחטפת את הכסא באף ונדרשו תפרים.

בימים האחרונים כששכבת בבית חולים, הסתכלתי עליך והיה לך גם פנס בעין וגם תפרים באף.

נזכרתי בחבורות ובחתיכים שנעשו מתוך משחק ומאהבה.

אתה עכשיו משאיר לנו פצע עמוק של אהבה וגעגוע.

אנחנו נזכור אותך תמיד ומבקשים ממך שכמו שדאגת לחברים הפצועים שלך, תדאג להם ולשאר הפצועים והחטופים, ותבקש מהקב"ה שישלח להם רפואה וחזרה למשפחותיהם בקרוב.

אלקנה מורל

אדיש ורגיש

מעוז אחי, מעוז הגבר.

כל מי שהגיע לבקר אותנו אמר לנו שהוא לא מאמין שדווקא אתה סוּחב אותנו כי אתה לא בחור גדול, אבל אתה היית חזק מספיק בשביל לעשות הכול ואתה אף פעם לא נחת.

כל פעם כשחזרת הביתה מהצבא התעסקת בגינה וסידרת אותה.

אפילו כשחזרת אחרי חודשיים בעזה לא נחת. יצאת לריצה הקבועה וסידרת את הגינה.

היית צדיק מאוד. לא נחת גם כשנכנסת לעזה.

שלחו לנו ספרים שהיו עליך ושלא נתנו לך להכניס לעזה: היה שם ספר שקראו לו "שיחות לקראת גיוס לצה"ל", ועוד ספר "חובת התלמידים", "נפש החיים" וספר על גבורות במלחמות ישראל.

הספרים האלה מספרים עליך כל כך הרבה, על מי שהיית.

התכונת מאוד לכניסה שלך.

מהספרים האלה אני מכיר את החלק בך, של עדינות הנפש, למרות הכאילו האדישות.

יש לי בראש כל כך הרבה זיכרונות שמחים ממך וכל כך הרבה סיפורים שכרגע אני לא זוכר לספר.

אני אוהב אותך אח שלי אני אוהב אותך, מעוז.

מעוז אני אוהב אותך והיה לי קשה מאוד בימים האחרונים לחכות רק לדבר אחד...

אני אוהב אותך אח שלי, ובחיים שלי לא חשבתי שאני אעמוד כאן בהלוויה שלך ואדבר עליך.

הבן אדם הכי אדיש ורגיש שאני מכיר.

אני זוכר פעם אחת שמאוד רציתי ללכת לטייל בנחל פרת בחופש הגדול ולא היה מי שייקח אותי לשם, ואתה הסייר, אתה זה שטייל בכל הארץ ומכיר כל אזור, הגעת איתי לשם.

נסענו יחד ברכב ושמענו שירים שאהבת כל הנסיעה.

הגענו לשם ועשינו את אחד הטיולים שהכי קשה יהיה לשכוח בחיים שלי:

אני תמיד הייתי נשאר בתחילת הנחל או התקדמתי קצת, אבל איתך המשכתי עוד והכרתי כל מיני מקומות שבהם עדיין לא הייתי בהם.

אתה מעוז הכי אהבת לטייל במשפחה, ותמיד היית סוּחב הכול עליך על הגב. את כל הדברים הכי כבדים אתה סחבת.

אפילו בצבא את המאג אתה סחבת.

שלטים והנצחה

מחוות מרגשות בגוש טלמונים להנצחתו ולזכרו (לפי כיוון השעון)

מכתב מתושבי דולב, נריה, נחליאל, כרם רעים וחרשה.

פינת הנצחה באולפנת צפירה.

פינת הנצחה בסניף טלמון.

פינת הנצחה ואמירת תהילים בבי"ס אריאל.

שלט תמיכה מתושבי דולב.

שלט תמיכה מחניכיו של אלקנה בבני עקיבא.

אלהי ישראל הקדים,

ברגעים קשים, באבלכם הכבד, עם הלב שלא מעכל שאפשר עוד מישהו לאבד, מתוך השחור ואינסוף הבכי והצער, למעלה, נפתח לרווחה השער. ושם, בפתח, עומדים שני חברים, לאחד קוראים מעוז, לשני ישי, כמעט נערים. ומקבלים הם במאור פנים עוד נשמה טהורה, נשמת מעוז- סמל האומץ, הגבורה. וכך הם עומדים, ישי ושני מעוזים, עיניהם דומעות אך פניהם בועזים. על אדמתנו הקדושה מסרו נפשם, למען עמם, תורתם וארצם. מעוז לחם בנחישות ונפל כגיבור, נשלח הוא משדה הקרב כציפור הדרור. בשעות קשות אלו, כשהלב מסרב להאמין כשהקרב התעצם, בין המוות לחיים- עומדים אנחנו כאן, שותפים בכאב וזמינים לחיבוק. שולחים יד ארוכה, תמיד פה לכל ניחום וחיזוק. עם ישראל מרכין ראשו בפני מות מעוז, אך בו בעת מרים ראשו בגבורה עילאית ועוד! אנו עם של נצח, דגלינו מונף בגאווה, גם אם מחורר הוא- נמלא חורים אלו באהבה. למען מעוז, למען כל מי שנפל על אדמת מולדתנו, למענם נמשיך להלחם ולחיות, מתוך הצלקות, מתוך כאבנו. מצפים לאור של גאולה שעלינו יזרח, שאל כל לב שבור את קרניו החמות ישלח. בעד"ה בתפילותנו את שער השמיים נרעיד, חיובו העדין של מעוז חרוט בליבנו תמיד!

אהלים, אחיקים, אחתכם באהלים הקבוצה שלבי צלה, נריה, נחליאל, כרם רעים אהלים

שירים לזכרו

לוטם הורביץ

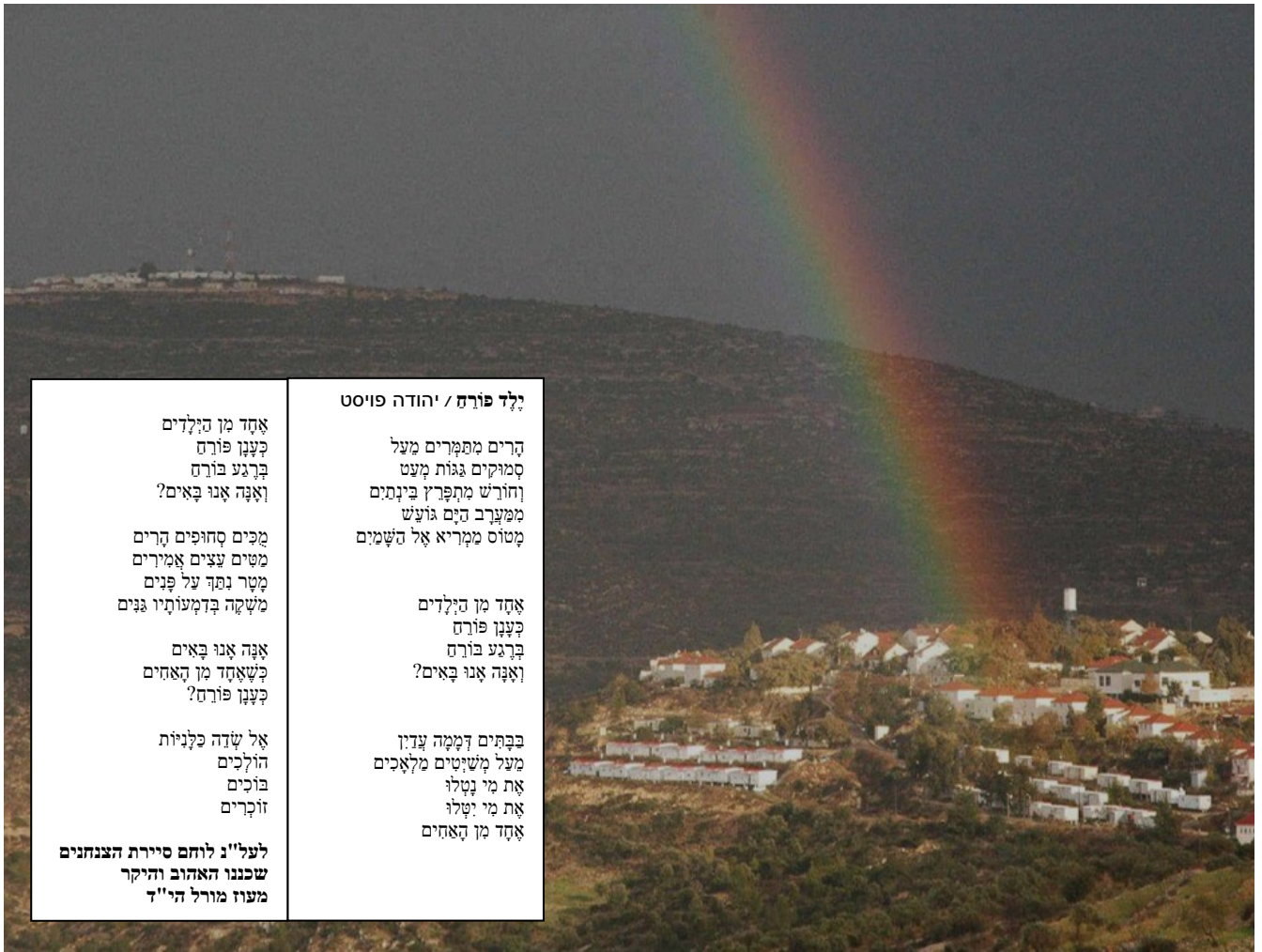
בכל לבבך, בשני יעריך -
ובכל נפשך, ופילי הוא נוטל את נפשך.
בכל מאורך, בכל מדה ומה שרואו מורל קי,
(והשת, נרבות סוק יז)

מ ע ר ז

בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך
ובשני מעוזיך.
צור ישועתי
מ ע ר ז ?

ל"ט

לזכר שני גיבורי ישראל, בני טלמון,
מעוז פניגשטיין ומעוז מורל הי"ד.

ילד פורח / יהודה פויסט

אָהד מן הילדים
כְּעָנן פּוֹרֵחַ
כְּרָגֵע בּוֹרֵחַ
וְאֵנָה אֲנִי בָּאִים?

מִפִּי סְחוּפִים הָרִים
מִטִּים עֲצִים אֲמִירִים
מִטֵּר נִמְחָד עַל פְּנִים
מִשְׁקָה בְּדַמְעוֹתָיו גָּנִים

אֵנָה אֲנִי בָּאִים
כִּשְׁאֶהָד מִן הָאֲחִים
כְּעָנן פּוֹרֵחַ?

אֵל שְׂדֵה פְּלִנְיֹת
הוֹלְכִים
בוֹכִים
זוֹכְרִים

לעל"ג לוחם סיירת הצנחנים
שכננו האהוב והיקר
מעוז מורל הי"ד

הָרִים מִתְמַרְרִים מֵעַל
סְמוּקִים גִּגוֹת מְעֵט
וְחוֹרֵשׁ מִתְפָּרֵץ בִּינְתֵימִים
מִמְעַרְב הַיָּם גּוֹעֵשׁ
מִטּוֹס מְמַרְיָא אֵל הַשָּׁמַיִם

אָהד מן הילדים
כְּעָנן פּוֹרֵחַ
כְּרָגֵע בּוֹרֵחַ
וְאֵנָה אֲנִי בָּאִים?

בְּבֵתִים דְּמָמָה עֲדִין
מֵעַל מִשְׁנֵטִים מְלֶאכִים
אֵת מִי נָטְלוּ
אֵת מִי יָטְלוּ
אָהד מן האחים

הרב זאב רוזנפלד

רציתם להיות כצופים במשחק מהיציע או דרך הטלוויזיה, אלא רציתם להיות כשחקנים על המגרש, בארץ ישראל, איפה שעם ישראל קם לתחיה. רציתם שילדכם יצעדו לא ב-Israel Day Parade ברחובות ניו יורק אלא בריקודגלים ברחובות ירושלים.

איתן - התנדבת לשרת בצבא ההגנה לישראל, ועכשיו שלחתם את בניכם בגאווה גדולה לשרת בצבא ההגנה לישראל.

ההשתלבות שלכם בארץ נראית כל כך טבעית, בקלות, בלי הקרבה יותר מדי!

אתם גרים שנים רבות בישוב טלמון, ביהודה ושומרון, ישוב שבעיקרו תושבים ילידי הארץ, גם הם אידיאליסטים. וזה כל כך טבעי. כאילו שזה ברור מאליהם!

כמדריך טיולים, איתן - אתה מכיר כל מטר בארץ ישראל ככף היד. אתה יכול לתת סיור מרתק בכל מקום בארץ, ואתה מדריך סיורים כאן במקום הזה, הר הרצל. אתה מספר על אבות האומה, ועל סיפורי הגבורה מהמלחמות השונות. רק מטרים מכאן קבורים הל"ה, וקבר אחים של הקרב על גוש עציון ערב קום המדינה.

אצלכם זה היה נראה כאילו זה כל כך טבעי, בקלות, בלי הקרבה יותר מדי!

מי חשב שלשם כל האידיאלים שיש לכם - תצטרכו להקריב את בנכם, כמו בעקידת יצחק?!

מי חשב שתהיו משפחה שכולה? האם לא כבר הוכחתם מספיק שאתם ישראלים?!

מי חשב - איתן - שתהיה בהר הרצל עם קבוצה ענקית כמו שיש כאן עכשיו, ובמקום להדריך אותנו עם סיפורים והיסטוריה, אתה אומר קדיש ליד הקבר של בנך?!

אין לנו תשובות לשאלות הקשות האלו. קשה למצוא את הנחמה, הרי הקבר כל כך טרי.

אני מבקש לקבל קצת חיזוק מפרשיות בניית המשכן.

הרי אנו נמצאים בין תרומה לתצוה, פרשיות בניית המשכן.

אבל אנחנו כבר לא במדבר סיני, ואין לנו צורך במשכן עם קרשים, אדנים, עורות אילים ועצי שיטים. אז מה אנחנו יכולים ללמוד מהמשכן לחיים שלנו?

הרב הוטנר זצ"ל כותב שיר מופלא ומוכר לכולנו, שאני חושב מדבר אלינו כאן:

”בלבכי - משכן אבנה, להדר כבודו, ובמשכן - מזבח אקים לקרני הודו, ולנר תמיד - אקה לי את אש העקידה, ולקרבן - אקריב לו את נפשי היחידה.”

כי תצא למלחמה על איבך... לא תירא מהם

וּנְגַשׁ הַפֶּהַן וְדָבַר אֶל הָעָם: וְאָמַר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל: אִתְּם קָרְבִים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל אִיבֵיכֶם - אֵל יְרֵךְ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירְאוּ, וְאֵל תַּחְפְּזוּ, וְאֵל תַּעֲרְצוּ מִפְּנֵיהֶם:

הרמב"ם מונה את העניין כמצוות לא תעשה - שחייל לא יפחד ביציאה לקרב!

אבל איך אפשר לא לפחד? פחד זה דבר טבעי, במיוחד במקום מסוכן כשדה הקרב! כל כך הרבה חיילים נפלו! הישוב טלמון - כבר היינו כאן בהר הרצל פעמיים במלחמה הזו! איך אפשר לא לפחד?

אולי מסיבה זו הראב"ד והרמב"ן חשבו אחרת, שבפסוקים אלו התורה לא מצווה את החיילים שאסור לפחד, אלא מבטיחה לנו הבטחה.

אבל מה נעשה - בתורה כתוב במפורש "לא תירא מהם". איך הרמב"ן יסביר את הפסוקים בתורה?

הרב אשר וייס מסביר ששניהם - גם הרמב"ם וגם הרמב"ן צודקים: בשעת מלחמה - חיילים היוצאים לקרב צריכים לחשוב מחשבה כפולה - בעצם 2 מחשבות סותרות: הם צריכים לבטוח בחסדי ה', שהוא יגן עליהם, יפרוש עליהם סוכת שלומו ויעטרם בעטרת נצחון, כי אין אויב שהקב"ה לא יכול נגדו, ככתוב בתהלים:

לְדָוִד, ה' אֹרְזֵי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אֵיךְא, ה' מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְתָּח: בְּקָרְבַּי עָלֵי מְרַעִים לְאָכַל אֶת בְּשָׂרֵי צָרִי וְאִיבֵי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוּ וְנָפְלוּ: אִם תַּחְנֶה עָלַי מַחְנֶה לֹא יִירָא לִבִּי אִם תִּקּוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָח.

באותו זמן ובאותה עת - החיילים צריכים להיות מוכנים למסור את נפשם למען קדושת שמו הגדול.

איך עושים את זה? איך מגדלים חייל כמו מעוז הי"ד, לוחם גיבור, שהציל את חיי חבריו דקות ספורות לפני שהוא בעצמו נפצע, וכל זה עם תודעה כזו שהוא מוכן למסור את נפשו על

קדושת ה', קדושת עם ישראל - עמו של הקב"ה, ולמען הארץ שה' נתן לנו?

איך עושים את זה? אני קורא לזה אידיאליזם.

איתן וורדה אתם אידיאליסטים: קיימתם את החלום של כל יהודי ציוני דתי אמיתי, ועליתם ארצה. לא

המהות של השיר היא כך: כל מי שעובד את ה' בונה לעצמו משכן בלב, שבו הוא נותן מקום לקב"ה. במשכן הזה שבלב - יש מזבח, שעל המזבח הזה הוא מקריב מעצמו למען ה', ולמען האידיאלים שה' מבקש מאיתנו להאמין בהם ולפעול בהם.

לפעמים ההקרבה הזו - יש בה אש של עקידת אב את בנו, ולפעמים זה מרגיש כאילו שהקרבתי להקב"ה את נפשי.

אכן - כל אחד מאיתנו מקריב - למען עבודת ה', ולמען אידיאלים שהוא מאמין בהם.

אבל מעוז הקריב את נפשו היחידה - למען האידיאלים הקדושים שהוא למד מכס - איתן וורדה - קידוש שם ה', למען עם ישראל, וארץ ישראל - הארץ שה' נתן לנו.

אין בריה יכולה לעמוד במחיצתו של מעוז עכשיו, כי שמור לו מקום ליד כסא הכבוד. זו לא סיסמא, זה אמיתי.

לישוב טלמון, אני פונה אליכם: נפלו לנו שלושה חיילים קדושים. הקרבנו שלושה קרבנות. אבל אנחנו, כישוב של אנשים אידיאליסטים, רק נתחזק.

במה נתחזק? נקבל חיזוק מהנופלים שלנו: ישי פיטוסי הי"ד, שקבור כמה חלקות מכאן, השאיר לנו את המשימה לזכור את המסר הצפון באותיות שמו - ישי - יחד שבטי ישראל. יחד עם החיזוק באחיזתנו בכל חלקי ארץ ישראל - כי זו הארץ שה' נתן לנו, אנחנו רוצים להרגיש את הקשר המאחד בין כל חלקי העם.

מעוז פניגשטיין הי"ד קבור כמה שורות מכאן, השאיר לנו את הרעיון - ה' עז לעמו יתן, וחז"ל לימדו אותנו ש"אין עוז אלא תורה". נתחזק במנגינת התורה והמצוות.

ומעוז מורל שלנו - הי"ד. בשנים האחרונות אני חושב שיותר מדי אנשים חשבו שחיילים מתגייסים - ובמיוחד ליחידות קרביות ומובחרות - בשביל מימוש עצמי. אבל - בזכות כל הגיבורים במלחמה, כמו מעוז - עכשיו ברור לכולנו שמתגייסים לצה"ל בשביל האידיאל והמצווה להציל חיי יהודים, במלחמת מצוה של עזרת ישראל מצר שבה עליהם.

לסיום - אני פונה להקב"ה, מתוך פסוקי תהלים שאומרים כל בוקר בפסוקי דזמרה:

תָּנוּ עַז לְאֱלֹהִים עַל יִשְׂרָאֵל גְּאֻתוֹ. וְעַז בְּשִׁחְקִים.

תָּנוּ עַז לְאֱלֹהִים. רבונו של עולם - לפני חודש נתנו לך מעוז אחד. עכשיו נתנו לך מעוז נוסף. בין לבין - תראה כמה שורות של קברים התווספו, שלא קוראים להם מעוז, אבל הם עוז! תראה את כל ההר הזה - נתנו עוז לאלוהים!

עַל יִשְׂרָאֵל גְּאֻתוֹ. ריבונו של עולם, תהיה גאה בנו! תראה את האוהל הזה - מלא בעוז! מלא בעוז של אנשים אידיאליסטים שעלו ארצה בעוז, ומיישבים את ארץ ישראל בעוז, ומקיימים מצוות בעוז, ולומדים תורה בעוז. תָּנוּ עַז לְאֱלֹהִים - אנחנו נותנים!

רבונו של עולם - גם אתה, כרחם אב על בנים - תן לנו עוז: הוא נותן עוז וְתַעֲצֹמוֹת—קודם כל תן עוז ותעצומות לאיתן וורדה, דובי ונעמה, אליעזר ומוריה, שחר, אלקנה, וחנה.

הוא נותן עוז וְתַעֲצֹמוֹת לָעַם. תן לעם ישראל עוז ותעצומות.

ה' עוז לעמו יתן - ה' יברך את עמו בשלום.

תני אהרונין יצחק פינק ואריאל גילאור

מעוז מורל היה שחקן של זאבי בנימין, בן 22 במועדו.

מעוז מורל הי"ד היה מהשחקנים הראשונים של קבוצת הפוטבול "זאבי טלמון" (לימים "זאבי בנימין") כבר ב-2014.

מעוז היה הקפטן הראשון של הקבוצה. כקבוצה בהקמה, זה דרש ממנו ללכד את השחקנים סביבו ולהיות המודל לחיקוי של כל השחקנים.

מעוז היה אתלטי במיוחד, אבל ידע גם לתפוס כל אחד ולעזור לו להתקדם.

בשנה השנייה שבה מעוז שיחק, הזאבים לקחו מקום ראשון בליגת הילדים בזכות ההובלה שלו.

מעוז הפגין רעות ואחוה בין השחקנים, ותמיד היה עם חיוך.

כששמענו על הפציעה הקשה של מעוז בקרב בעזה שהובילה לנפילתו ב 9.2.24, ידענו שנרצה לזכור ולהזכיר את מעוז, שהיה מעמודי התווך של הקבוצה. ה'זאבים' שיחקו עם סרט שחור כאות זיכרון והוקרה למעוז.

יהי זכרו ברוך.

נשיא המדינה
 رئيس الدولة
 THE PRESIDENT

ירושלים, ט"ז באדר א' תשפ"ד
 25 בפברואר 2024

לכבוד
משפחת מורל

משפחת מורל היקרה,

המערכה הקשה שבה נתונה מדינת ישראל, אשר נכפתה עלינו בידי אויב אכזר וצמא דם, מציבה כנגדנו שורה של איומים, מדרום ועד צפון. עמידתנו הנחושה בעת הזאת שבה עומדים עלינו לכלותנו, נשענת על מחויבותם, מסירות נפשם ואומץ ליבם של מיטב בנינו ובנותינו, לוחמי צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון ומפקדיהם, בסדיר ובמילואים. מלחמה זאת גבתה מכם, לדאבון הלב, את המחיר הנורא מכל.

יחד עמכם, אבל העם כולו "על זיו העלומים וחמדת הגבורה וקדושת הרצון ומסירות הנפש של הניספים במערכה הכבדה", ובהם יקירכם, סמ"ר מעוז.

מאז נודע דבר נפילתו של מעוז, למדתי להכיר מעט את סיפורו: נער חייכן ואוהב אדם, בן ואח אהוב, שגילם באישיותו שילוב בין אהבת עם ישראל, ארץ ישראל ותורת ישראל. עוד למדתי כי לאחר שבנה באישיותו נדבכים חשובים - בשיבה התיכונית ולאחר מכן בשיבת ההסדר, חתר מעוז, מכוח אישיותו, ערכיו ובוודאי גם חינוכו מבית לאהבת העם והמולדת, לשרת ביחידה מובחרת, ומימש את שאיפתו בשורותיה של סירת הצנחנים, בה התאפיין בהיותו לוחם נחוש ומצטיין. התרגשתי במיוחד לשמוע כי מעוז לא זנח לרגע את לימוד התורה, וניצל למענו כל רגע אפילו בהפוגות שהיו לו בלחימה בתוך רצועת עזה - הן בקריאת "שניים מקרא ואחד תרגום" כפי שהקפיד גם ב"שגרה", והן בלימוד בחברותא של "מסילת ישרים"; כדי כך שדומה כי מעוז נמנה עם יחידיו הסגולה - העידית שבעידית - עליהם כתב הרמח"ל: "מַעֲטִים יְהִיוּ מִן הַמִּין הַזֶּה, אֲשֶׁר קָבְעוּ עֵינָיו וְלִמּוּד עַל עֲנֵנֵי שְׁלִימוֹת הָעֲבֹדָה, עַל הַאֲהָבָה, עַל הַיְרָאָה, עַל הַדְּבִיקוּת וְעַל כָּל שְׂאֵר חֻלְקֵי הַחֲסִידוּת". לדאבון לב, בעודו ממלא תפקידו כלוחם בסיירת הצנחנים נפצע מעוז בקרב בדרום רצועת עזה, ולאחר מאבק בפצעיו נפל והוא בן 22 בלבד.

"הַכָּחַל בְּאֵוִיר זַלְזָה וְיִחְוִיר אֶחְרֵי זֶה; מֵה שֶׁהָיָה הוּא לֹא שֶׁהָיָה אֶחְרֵי זֶה; דְּבָר לֹא יִכְסֶה אֶת הַחֹר בְּחֹזֶה אֶחְרֵי זֶה", כך כתב המשורר גיורא פישר, אחרי ששכל את בנו - מרום - בפעילות מבצעית בגינין; וגם אתם יודעים על בשרכם, למרבה הצער, עד כמה החור בחזה פעור, עד כמה הכאב חריף, עד כמה דבר לא ישוב להיות כשהיה.

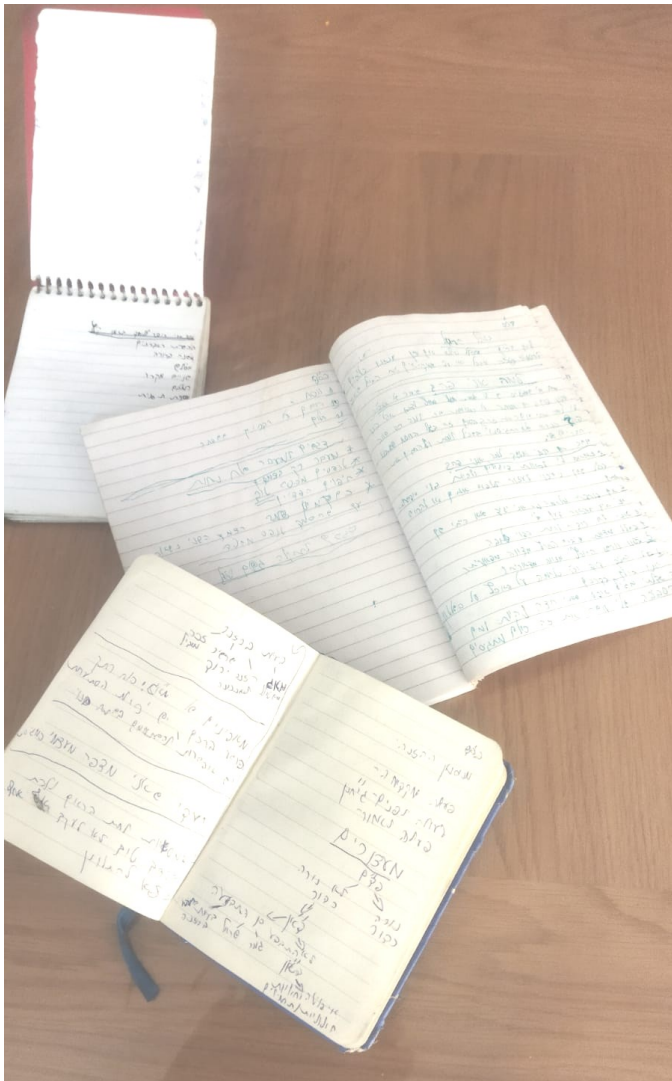
אין דבר שיוכל לאחות את השבר, אך אני מבקש לשלוח לכם בשם העם בישראל כולו חיבוק חם, ואת השתתפותי הכנה והעמוקה בצערכם הכבד; ולהבטיח לכם שליבנו ומחשבותינו איתכם בשעתכם הקשה מנשוא.

את שליחותו של מעוז ישלימו קציני צה"ל וחייליו, ועמם כל אנשי כוחות הביטחון, הפועלים במסירות, בנחישות, באמונה ובתחושת שליחות, להכרעת האויב. ניצחוננו זה יהיה מימוש מחויבותנו לכלל הנופלים במערכה, ובהם מעוז יקירכם.

יהי זכרו ברוך ונצור בלב העם לדור דור.

"בלע המנות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר".

שלכם,
 יצחק הרצוג
 נשיא המדינה

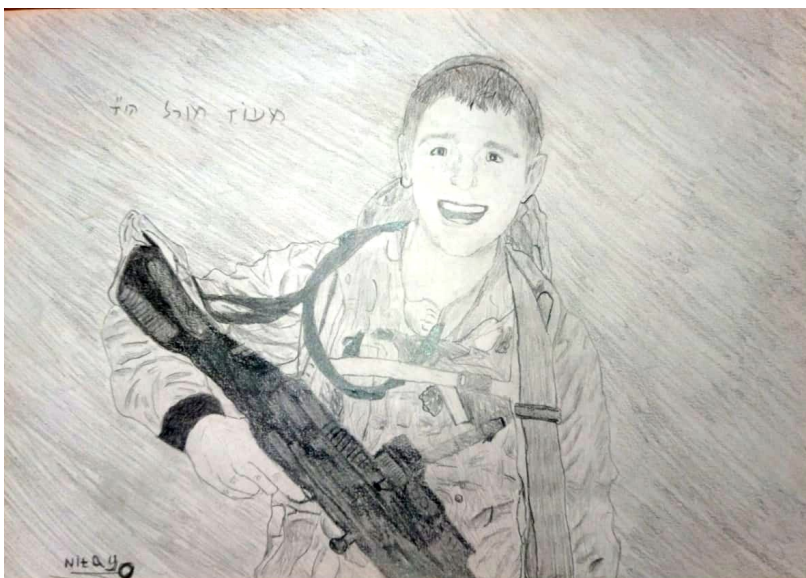

יושב עם עצמי וחושב למה אני פה (לוחם בצבא) ?

1. נמאס לי לראות פיגועים ולהיות בלי אפשרות בכלל שאין לי סיכוי לעזור לתפוס אותם או להרוג אותם.
2. אם פורצת מלחמה מה אני אגיד, שלא הייתי שם? אני חייב לעזור לעם שלי.
3. אני לא רוצה להיות כפוי טובה.
4. בגלל מצוות כיבוש הארץ - מצווה מדאורייתא.
5. "בואו ורשו את הארץ" מצווה מדאורייתא.
6. כל התנ"ך, דוד וכו' נלחמו על הארץ, על השלטון. אני הולך בדרכם.
7. גדלתי מגיל אפס שאני רוצה להיות לוחם.
8. הסכיבה שלי עושה את זה, כולם מתגייסים.
9. וואס

יעדים שאני מצפה מעצמי כמאגיסט :

1. במסעות 'לתת בראש'. ללכת בקצב טוב. לא לעכב אף אחד.
2. לא להתלונן.
3. להצליח לעזור לאחרים.
4. וברור שלא להתייאש.

מה אני רוצה ללמוד בזמן קיץ ?

הכשרת האברכים (אדמו"ר מפיאסצנה)

- משנה ברורה
- מסילת ישרים
- שניים מקרא
- רמב"ם
- מסכת תענית

מעוז מורל הי"ד בציור של נתאי ליברמן

חברות יקרות/ חברים יקרים,

היה מן הראוי שנשב לכתוב משהו אישי לכל אחת ואחד מכם, אבל אנחנו בטוחים שתסלחו לנו אם נכתוב משהו קבוצתי לכולם.

אין לנו מילים להודות לכם, כל אחת ואחד בנפרד וקהילת טלמון המדהימה ככלל, על איך שעטפתם אותנו באהבה ודאגה מהרגע הראשון. הרגשנו את האהבה שלכם דרך הביקורים, האוכל הטעים והמושקע ששלחתם עד לסורוקה וגם במשך כל השבעה, וכמובן הפעלת הבית במשמרות במשך כל השבעה.

אנחנו יודעים שכולם עסוקים, וזה ממש לא מובן מאליו. הרגשנו ואנחנו ממשיכים להרגיש את האהבה של הקהילה, ובתוך כל החושך, זה בהחלט מחמם את הלב.

לא נוכל אפילו להתחיל להביע את הערכתנו לנוער ובוגרי טלמון, שהפגינו נתינה ורגישות הרבה מעבר לגילם. הבנים שמהר סידרו את הגינה שלנו כשהיינו בדרך הביתה מבית החולים. בני שבט השחר המדהימים שלא רק דאגו לאלקנה אלא ניקו וסידרו את הבית שלנו כל ערב וגם בערב שבת. החברות של חנה שעטפו אותה, וגם כל הבוגרים לדורותיהם שבאו, עזרו והורידו לנו קצת מהכאב.

איפה עוד בעולם יש נוער נפלא כזה? יהי רצון שנזכה להחזיר לכם בשמחות. עם הרבה אהבה והערכה.

**איתן, ורדה
וכל המשפחה**

שני תינוקות נקראו ע"ש מעוז הי"ד

אמיתי מעוז נ"י

אביאל מעוז נ"י

מה ניתן לעשות כדי להנציח את מעוז היום!?

5 עצות מורדה, אמא של מעוז

1. אל תהססו לבקש עזרה כשאתם זקוקים לה.

2. כשאתם לא מבינים משהו, בקשו מהמורה/חבר/הורה/קולגה להסביר לכם שוב.

3. כשמישהו אומר לכם שהוא לא מבין אתכם, קחו נשימה עמוקה והסבירו לו שוב בדרך שונה.

4. שתלו פרחים או עבדו בגינה. תבלו קצת זמן עם עצמכם, התעסקו באדמה והפכו פיסה קטנה ממנה לטובה יותר.

5. צרו מטרה לעצמכם והחליטו על צעדים קטנים יומיים שיעזרו לכם להשיג אותה.

תגובות, כתבות, מאמרים ורעיונות לעטלמון יתקבלו בכרכה ע"י יהודה פויסט
0547388021f@gmail.com יש לכתוב נושא 'עטלמון' ולודא שהדוא"ל התקבל.
גיליונות העטלמון מופיעים גם בפורום היישוב. תודה לשלומית על ההדפסה.
מערכת: הודיה גואלמן, דקלה וילגה, צורית פניגשטיין, הרב זאב רוזנפלד